

6121 30. Mars 1897: 2. Beh. af Lovf. om Undersøgelse af Levnedsmidler m. m.

6122

andre Navne de forskellige Maader nu have. Hvor der foregaar forskellige Kunstprocesser som med disse Artikler, før de gaa ud i Forbruget, der skal jeg indrømme, er Opfordringen langt større til at træffe Forsigtighedsregler, fordi det store Publikum nemlig ikke kender videre til, hvorledes disse Processer foregaa, og hvilken Betydning de have. Mælk er imidlertid ikke et saadant Kunstprodukt, det hænger ikke saadan sammen med det som med Rødvin, thi naar man kombinerer det med andre Stoffer, er det kun i ganske smaa Mængder og paa mindre Omraader, at der overhovedet kan være Tale om at tilføje saadanne Hjælpeidler for Konserveringen. S. Almindelighed ere vi vel nok enige om, at i det hele forbyde Konserveringsmidler, kunne vi dog ikke. Vi have jo nylig drøftet det Spørgsmaal for Smørrets Vedkommende, at der der kun skulde være et Konserveringsmiddel for det, nemlig Salt, men der er jo dog ingen Tvivl om, at man kan ogsaa faa for meget af Salt. Nej, hvis vi Mennesker ikke i Almindelighed ramme rimelige Grænser, skulde man egentlig forbyde alt muligt. Med Saltet have vi imidlertid frit Spillerum, men jeg tror ikke, der er nogen Fare for, at vi skulle komme mere Salt i Smørret end det kan taale. Jeg tror, at i al Almindelighed vil Tilfældet blive et lignende med Mælk, man helder ikke saaledes hele Staalet med Aseptin, som det hedder, eller Borsyre i Mælken, man benytter sikkert nok disse Midler med Omhu og Barsomhed, og i visse Tilfælde ville de ogsaa kunne gøre deres Nytte i al Almindelighed. Saa er der det ganske specielle Tilfælde med Mælks Benyttelse af Børn og svage Personer, men der har jeg fremhævet, at jeg tror, at alle ville holde med mig i, at for Landets Vedkommende kan dette ikke spille nogen Rolle, men vel, for de større Byers, som faa deres Mælktilførsel udefra. Der tror jeg imidlertid fremdeles, at Sundhedsvedtægterne kunne være tilstrækkelig betryggende. Den højtærede Minister siger, at Folk ikke have Bøje for Sundhedsvedtægternes Betydning. Hvis der er saadan Fare paa Færde, som den ærede Minister synes at antyde, tror jeg dog nok, at Publikum vil finde paa at gøre noget for at sikre sig i den Henseende. Vil man sige, at man ikke vil tage det almindelige Forbud, skal jeg ikke blande mig i,

hvordan Rjøbenhavn og andre Byer ville ordne deres Sundhedsvedtægter, men jeg kan dog meget godt tænke mig, at man indførte en Bestemmelse som, at der skulde være noget, der skulde gaa under et særligt Navn, som f. Eks. Børnemælk. Jeg har hørt, at der er noget, som hedder Børnemælk; jeg kender ikke noget til det, men jeg har hørt, at man kan gaa hen og købe Børnemælk. Der var jo ikke noget i Vejen for, at Sundhedsautoriteterne vedtog, at denne Slags Mælk, Børnemælk, skulde gaa som en særlig Artikel, ved hvilken man havde absolut Garanti for, at der ikke fandtes nogen som helst Konserveringsstilsætning. Jeg skal ikke anbefale det, men overlade det til dem selv, jeg tror, at de ville nok selv kunne finde paa det, men jeg har dog villet antyde det. Det ligger jo nær at tænke paa at stille en saadan Regel op, hvorved man indfører en Undtagelsesbestemmelse. Jeg tror imidlertid, at for de almindelige Produkter spiller Tilsætningen ikke en saadan Rolle, at Lovgivningsmagten skulde behøve at gribe ind. Saa sagde den højtærede Minister, at ved at sætte Sundhedsvedtægter kunde man kun ramme Forholdene paa Pladsen inden for Sundhedsvedtægternes Omraade. Det er rigtigt nok; saa kan man ikke ramme de Mælkébønder ude paa Landet, der komme Borsyre i deres Mælk. Nej, man kan ganske vist ikke ramme dem med en bestemt Straf, men man kan gøre det derved, at man umuliggør, at deres Produkter kunne gaa i Handelen. Naar man i Sundhedsvedtægterne har denne Bestemmelse for Forhandlerne inde i Byerne, kan man jo stoppe denne Handel og afbryde denne Forbindelse; dette vil ganske naturligt virke over for Leverandørerne, der jo ikke kunne faa affat deres Produkter, naar Forhandlerne inde i Byen ikke maa affatte dem til Publikum. Dette er jo en tilstrækkelig Garanti for, at de ikke komme i Handelen, og det er jo det, vi ville have. Det er jo ikke Meningen, at vi skulle løbe om og passe paa, hvordan Folk bære sig ad i deres Produktion, og saa straffe dem. Nej, det vi ville have, er at Produktet ikke kommer ud til Publikum. Kan man naa det, er det tilstrækkeligt, og det kan man naa, hvis man har sine Sundhedsvedtægter betryggende indrettede. Tingets Stilling til Ministerens Redaktion skal jeg, som sagt ikke